Подводя итог, Арментано делает главный вывод, что «система антимонопольного регулирования, декларирующая своей целью защиту конкуренции и повышение благосостояния потребителей, вместо этого работает на ослабление конкуренции и снижение эффективности и продуктивности рыночного процесса» [3].

Список литературы: 1. http://www.amc.gov.ua/amc/cotrol /ru/publish/article?art_id=45777&cat_id=43567 2. http://www.amc. gov.ua/amc/control/ru/publish/article?art_id=63519&cat_id=63511 3. Арментано Д. Антитраст против конкуренции / пер. с англ. – М. : ИСИСЭН Альпина Бизнес Букс, 2005 – 432 с. 4. Хусаинов Ф.И. Дерегулирование железнодорожных грузовых тарифов: опыт США //Вестник транспорта, №11, 2008. – 17–19.

ЛІНЕЦЬКИЙ Л. М., *кандидат історичних наук, доцент, доцент кафедри ЮНЕСКО «філософії людського спілкування» філософії та історії України*

Харківський національний технічний університет сільського господарства ім. Петра Василенка

ДЕЯКІ ПИТАННЯ ВПЛИВУ ЕКОНОМІЧНИХ ЧИННИКІВ НА РОЗБУДОВУ ГРОМАДЯНСЬКОГО СУСПІЛЬСТВА В УКРАЇНІ

Демократичний вибір та прагнення України бути повноправним учасником європейського співтовариства, закріплений Конституцію та іншими основоположними документами, є водночас рухом до реальної демократії, громадянського суспільства та правової держави. Але в Україні, не дивлячись на розпочаті демократичні зміни, проблема формування передумов громадянського суспільства в даний час вирішується повільно. Це пов'язано з тим, що існує ряд труднощів, і передусім стійкі стереотипи сформованої комуністичним режимом системи цінностей, які гальмують більшість економічних, соціальних і культурних чинників розбудови громадянського суспільства в нашій державі.

При визначенні і обґрунтуванні економічних засад розбудови громадянського суспільства слід враховувати те, що цей процес відбувався в умовах економічної, політичної та ідеологічної багатомірності. Початком цього процесу слід вважати прийняття

© Лінецький Л. М., 2013

16 липня 1990 р. Декларації про державний суверенітет України, – політико-правовий документ, який проголошує державний суверенітет України. Саме після проголошення державного суверенітету було здійснено комплекс заходів щодо розвитку громадянського суспільства, утвердження ринкової економіки, демократизації громадсько-політичного життя, започатковано нову модель політичного устрою України, покінчено з однопартійною системою та ідеологічним монополізмом, закладено фундамент нового державного устрою на принципах розподілу влади, відбулося становлення парламентаризму і виконавчої вертикалі влади, незалежної судової системи та системи місцевого самоврядування. Водночас стало очевидним, що розвиток політичної системи в Україні відбувався набагато швидше ніж деякі економічні процеси.

На стан розбудови громадянського суспільства суттєво вплинула світова фінансово-економічна криза, яка загострила проблеми і протиріччя в соціально-економічному розвитку України.

За всі роки незалежності українська держава, на жаль, не стала єдиною багатонаціональною сім'єю, об'єднаною загальною ідеєю жити і рухатись вперед разом. Навпаки – катастрофічне падіння обсягів виробництва, зниження ділової активності суб'єктів господарювання, масштабне безробіття, зменшення доходів до бюджету і валютних надходжень, суттєве зниження реальних доходів і рівня життя населення не тільки показали нераціональність структури і рівень розвитку окремих елементів економіки, але і чітко відобразили недоліки і прорахунки в господарському механізмі країни. Ринкові перетворення, які запроваджувались в господарський механізм, почали набувати монополістичного характеру. Тон у приватизації почав задавати великий бізнес, який проник у владні структури. Все це привело до розподілу сфер впливу між офіційними та тіньовими економічними структурами. Спроба надати державному регулюванню економікою соціальної орієнтованості за зразком Росії і Китаю були не сміливими і не послідовними. В таких умовах державі ще багато належить зробити, щоб вона могла стати гарантом поступального процесу формування громадянського суспільства, утворити надійні правові, економічні, політичні і культурні передумови для са-

мореалізації індивідів і груп, задоволення їх повсякденних потреб.

Основним завдання громадянського суспільства є найбільш повне задоволення матеріальних, соціальних і духовних потреб. Воно структурно представлене своїми організаціями і об'єднаннями у всіх сферах. Найбільша її частина приходиться на економічну, соціально-політичну і духовну сферу. Економічну сферу складають такі структурні елементи: недержавні підприємства і об'єднання, кооперативи, колективні господарства. В політичній сфері є свої структурні елементи: політичні партії, суспільно-політичні організації, клуби, які ведуть боротьбу за збереження демократичних принципів. В духовній сфері існують свої принципи: принцип свободи слова, думки, совісті, самостійність і незалежність від державних і політичних структур.

Реалізація основного завдання, яке необхідне для створення громадянського суспільства, потребує обов'язкового обліку і вирішення ряд проблем, пов'язаних з фактором ризику, серед яких:

– висока зношеність основних фондів;

– нерозвинений внутрішній ринок;

– не конкурентоспроможність вітчизняної продукції на зовнішньому ринку;

– високий рівень затрат енергоресурсів на одиницю виробленої продукції;

– низький рівень життя громадян та ін.

Але навіть і в такій ситуації, як вважають вчені, Україна має потенціальні можливості вийти з кризи більш сильною, більш конкурентоспроможною за умови рішучого і системного переходу до інвестиційно-інноваційної моделі розвитку з урахуванням глобальних та інтеграційних факторів. Низка ринкових законів в економіці викликала бурхливий розвиток підприємницької ініціативи населення, швидкими темпами розвивається великий, середній і малий бізнес. На сучасному етапі розвитку Україна остаточно зарекомендувала себе як суверена держава, яка прагне стати повноправним суб'єктом європейського та світового співтовариства, важливим чинником стабільності на європейському континенті.

Список літератури: 1. Конституція України. (Основний закон України). – Київ. – 2009. 2. Громадські організації в Україні у 2008 році: статис-

тичний бюлетень. – К. : Держкомстат України. – 2009. – 153 с. 3. Михайловська О. Держава і розвиток інститутів громадянського суспільства // Політичний менеджмент. – 2005. – № 3(12). – С. 108–114. 4. Політична система громадянське суспільство: європейські і українські реалії : монографія (за заг. ред. А. Кудряченка). – К.: НІДС. – 2007. – 396 с. 5. Україна в 2007 році: щорічні оцінки суспільно-політичного та соціально-економічного розвитку : монографія (за заг. ред. Ю. Рубана). – К. : НІДС. – 2008. – 744 с.

МИСАКА Г. В., *кандидат економічних наук, доцент,*
доцент кафедри обліку та аудиту економічного факультету
Київський національний університет імені Тараса Шевченка

ОСОБЛИВОСТІ ВИЗНАННЯ ТА ВАРТІСНОГО ОЦІНЮВАННЯ ІНВЕСТИЦІЙНИХ РИЗИКІВ В БУХГАЛТЕРСЬКОМУ ОБЛІКУ

Ризик в економіці – це потенційна, усвідомлена та кількісно вимірювана можливість небезпеки виникнення непередбачуваних втрат очікуваного прибутку, майна, грошей у зв'язку з випадковими змінами умов економічної діяльності, несприятливими обставинами. Вимірюється частотою, ймовірністю виникнення того або іншого рівня втрат.

Ступінь ризикованості визначається не тільки станом конкурентної боротьби, але й видом діяльності. Однією з найбільш ризикованих є інвестиційна діяльність. Інвестиційна діяльність полягає у придбанні та реалізації тих необоротних активів та фінансових інвестицій, які не є складовою частиною еквівалентів грошових коштів. Інвестиційний ризик – ступінь небезпеки для успішного освоєння інвестицій, що відображає імовірність виникнення непередбачуваних фінансових втрат у процесі інвестиційної діяльності підприємства [1].

Фінансові, інноваційні та реальні інвестиції різняться між собою, в першу чергу, метою, заради якої здійснюються інвестиції. Головна мета реальних інвестицій – одержання прибутку від приросту реального виробничого капіталу як об'єкта інвестування, тоді як фінансові інвестиції здійснюються, переважно, заради одержання вигод чи збереження коштів у результаті самого факту володіння об'єктом інвестицій. Таким чином, в структурі інвес-

© Мисака Г. В., 2013